

--00-- Gaétan Soucy, *Děvčátko, které si rádo hrálo se sirkami*,
Montréal, Éditions Boréal, 1998

--00-- Gaétan Soucy, *Dívka, která si příliš ráda hrávala se
sirkami*

--00-- *Holčička, která příliš milovala zápalky*

--00-- Holčička, která si až příliš zamilovala zápalky.

--00-- O holčičce, co si ráda hrála se sirkami

--00-- Soucy, *Holčička, která měla příliš ráda zápalky*

--01-- Já a brácha jsme museli všechno vzít do svých rukou, protože jednoho dne před rozbřeskem táta vydechl naposledy aniž by to dal jakkoliv vědět předem.

--01-- Můj bratr a já jsme museli vzít svět do hrsti, protože jednoho rána, těsně před rozbřeskem, tatínek nečekaně zemřel.

--01-- Museli jsme s bratrem vzít svět do svých rukou, otec jednoho rána těsně před svítáním zemřel, aniž by nás předem upozornil.

--01-- Museli jsme vzít s bráchou vesmír do vlastních rukou, protože jednoho rána chvíli před úsvitem taťka bez jakéhokoli varování vypustil duši.

--01-- Museli jsme vzít svět do svých rukou, já a můj bratr, protože jednoho rána krátce před svítáním táta neohlášeně vypustil duši.

--01-- Museli jsme vzít věci do vlastních rukou, bratr a já, protože otec jednou časně ráno znenadání zemřel a odešel dřív, než řekneš švec.

--01-- Museli jsme vzít věci do vlastních rukou, já a můj bratr, protože jednoho rána chvíli před úsvitem tatínek zčistajasna vypustil duši.

--01-- Museli jsme vzít vesmír do hrsti, já a můj bratr, protože jednoho rána, chvíli před východem slunce, táta vypustil bez varování duši.

--01-- Spolu s bratrem jsme museli vzít osud do vlastních rukou, protože jednoho rána, krátce před svítáním, vypustil táta duši, aniž by pípнул.

--02-- Jeho v bolestech zkroucené tělo, ze kterého už nebylo nic víc než slupka, jeho dekrety, tak náhle proměněné v prach, to všechno spočívalo v pokoji v poschodí, odkud nám všem tatínek ještě včera večer velel.

--02-- Jeho nehybné tělo, ze kterého nezbyla než slupka, leželo stažené v bolestech, jeho rozkazy, které se naráz rozpadly v prach, to vše teď spočívalo v pokoji v patře, ze kterého nám vše táta ještě včera večer poroučel.

--02-- Jeho ostatky byly křečovitě svírány bolestmi, z nichž zbyla jen tělesná schránka. Jeho rozkazy se najednou propadly do země. Všechno to spočívalo nahoře v pokoji, ze kterého nás táta ještě v předvečer komandoval.

--02-- Jeho pozůstatky zkroucený bolestí, ze který nezbyvalo víc než slupka a jeho nařízení, tak náhle rozpadnutý v prach, to všechno leželo v pokoji na patře, odkud nám táta ještě včera velel.

--02-- Jeho scvrklé tělo barvy, z níž už toho moc nezůstalo, jeho příkazy, tak nenadále obrácené v prach, všechno odpočívalo v pokoji v patře odkud nám tatínek velel ještě den předtím.

--02-- Jeho tělo v bolestné křeči, ze kterého zbyla jen prázdná skořápka, dokumenty tak nenadále popadané v prachu, to vše leželo v pokoji v patře, odkud nás taťka ještě předchozího dne komandoval.

--02-- Jeho tělo v bolestné křeči, z kterého už zbyla jen slupka, jeho příkazy, které tak náhle upadly v zapomnění, to všechno vězelo v pokoji v prvním patře, odkud tatínek ještě předešlý den všechno řídil.

--02-- Z jeho tělesné schránky, zkřivené následkem bolesti, zůstala jen slupka, jeho nařízení se znenadále rozpadla v prach, a to všechno spočívalo na zemi v pokoji v prvním patře, odkud nás ještě včera večer všechny komandoval.

--02-- Z jeho těla zkrouceného bolestí zbyla jenom slupka, jeho rozkazy se tak náhle rozpadly v prach a ten tu teď leží v pokoji v patře, odkud nám všem otec ještě včera velel.

--03-- Já i brácha jsme potřebovali někoho, kdo by nám řekl, co přesně dělat, abychom se nesesypali na kousky. Jako by nás rozmačkal hmoždír.

--03-- Já i můj bratr jsme potřebovali příkazy, abychom se nerozpadli na kousičky – to bylo to, co nás drželo pohromadě.

--03-- Potřebovali jsme jeho jasné příkazy k tomu, abychom se s bráchou neroztrhali na kousky. Vždycky nás stmelil.

--03-- Potřebovali jsme nějaké rozkazy, abychom se nerozkrájeli, můj bratr a já, byl to náš denní chleba.

--03-- Potřebovali jsme příkazy, abysme se nerozpadli na kousičky, bratr a já; byl to náš tmel.

--03-- Potřebovali jsme řád, jinak bychom se, bratr a já, rozlítli jako domeček z karet, drželo nás to pevně nohama na zemi.

--03-- Potřebovali jsme s bratrem rozkazy, abychom se úplně nesesypali, udržovaly nás v chodu.

--03-- S bratrem jsme rozkazy potřebovali, abychom se nesesypali, to nás drželo pohromadě.

--03-- Spolu s bratrem jsme potřebovali jeho příkazy, abychom se nerozdrolili napadrt', byly naše pojidlo.

--04-- Bez otce nejsme schopní ničeho.

--04-- Bez tatínka bychom neuměli nic.

--04-- Bez tatínka jsme nevěděli co dělat.

--04-- Bez tatínka jsme si s ničím nevěděli rady.

--04-- Bez taťky jsme si s ničím nevěděli rady.

--04-- Bez táty bysme byli nic neuměli.

--04-- Bez táty jsme nevěděli, co si počít.

--04-- Bez táty jsme si ani neškrtli.

--04-- Bez táty jsme vůbec nevěděli, co si počít.

--05-- Jen stěží jsme sami dokázali pochybovat, být, mít strach nebo trpět.

--05-- Jen tak sami jsme si skoro netroufali ani váhat, existovat, bát se, ani trpět.

--05-- Nanejvýš bysme byli dokázali váhat, existovat, bát se a trpět.

--05-- Sami bychom dokázali nanejvýš tak existovat, užírat se strachy a pochybami, trpět.

--05-- Sami můžeme stěží váhat, existovat, mít strach, trpět.

--05-- Sami na vlastní kolena jsme sotva mohli váhat, žít, bát se nebo trpět.

--05-- Sotva jsme sami mohli váhat, existovat, strachovat se, trpět.

--05-- Stěží jsme sami mohli váhat, existovat, bát se, trpět.

--05-- Stěží jsme se sami mohli rozpakovat, žít, mít strach, trpět.

--06-- „Spočívalo“ mimochodem není možná ten správný výraz.

--06-- „Spočívalo“ ostatně možná není ten správný výraz.

--06-- Když k tomu přijde „odpočívát v hrobě“ není zrovna příhodný termín.

--06-- Když už jsme u toho, spočívát ostatně není ten nejlepší výraz.

--06-- Ležet vlastně není to správné slovo, když už jsme u toho.

--06-- Ostatně leží není v této situaci to správné slovo.

--06-- Ostatně slovo spočívalo, není zdaleka to nejuvýstižnější, když se to tak vezme.

--06-- Vězelo ostatně není ten správný výraz, když to tam prostě je.

--06-- Vlastně se nedá říct, že tam všechno leželo.

--07-- Brácha se zvedl jako první a okomenoval to, co se stalo, protože já ten den byla sekretářovna a mohla jsem se tak dlouho vyvalovat ve své travnaté posteli po noci strávené pod širákem a sotva jsem se usadila u stolu s grimoárem, bratříček sešel dolů.

--07-- Byl to bratr, kdo byl první vzhůru a zjistil, co se stalo; jelikož jsem tehdy byl tajemníček dne, měl jsem právo přispát si v posteli v polích po noci strávený pod širákem a právě jsem se usadil za stolem před kouzelnickou knihu, když bráška sešel dolů.

--07-- Můj bratr vstal dřív, takže na to přišel jako první, protože já jsem byl ten den spisovatel, a tak jsem si mohl v posteli na poli po noci strávené pod širákem trochu přispát a sotva jsem se uvelebil za stolem nad čaroknihou, už jsem viděl, jak bráška schází ze schodů.

--07-- Můj bratr vstal první a zjistil tu událost, protože já, tím, že jsem ten den byl tajemničník, mohl jsem vstávat později po noci strávené pod širákem, a sotva jsem zasedl k čaropisu, když v tom bratříček přišel dolů.

--07-- Na událost přišel bratr, protože byl vzhůru dříve než já, já jsem ten den byl zapisovatel a mezi moje práva patřilo si trochu venku na poli pospat, sotva jsem si sedl za stůl před kouzelnou knihu, vidím, jak se brácha vrací zase dolů.

--07-- Na událost přišel můj bratr, který vstal jako první. Já jsem byl zrovna sekretariátským dne a tak jsem měl právo vstávat ze svého polního lůžka, kde jsem tu noc pod širým nebem strávil, o něco později. Sotva jsem si sedl u stolu nad lexikon, když se ze shora vrátil bráška.

--07-- Našel ho bratr, který se probudil jako první, protože já jsem ten den [redacted], takže jsem si mohl v posteli z trávy poležet o něco déle, spali jsme ten večer pod širákem. Sotva jsem se posadil ke stolu a začal číst ten nesrozumitelný text, brácha se vracel z jeho pokoje.

--07-- Nejdřív se o celé události dověděl můj bratr, který vstal jako první, protože jsem ten den byl za tajemníka a měl jsem nárok na to otálet se vstáváním z polního lůžka po noci pod širákem, a sotva jsem usedl ke stolu se svou bichlí, když tu náhle brácha sbíhal ze schodů.

--07-- To můj bratr se zvedl jako první a zjistil, co se stalo, protože já jsem ten den byl „papisatel“, dal jsem si oprávněně na čas, než jsem se zvednul z pole, které bylo tu noc mou postelí pod širým nebem a sotva jsem se usadil ke stolu před knihu magie, bratříček zrovna scházel ze schodů.

--14-- Během té chůze mi přicházely na mysl útržky toho, z čeho se náš život skládal až doposud a co tu už nebude, protože nic na světě netrvá věčně, například randál, který táta dělal ve svém pokoji, když cvičil, nebo když jsme všichni společně jedli a z legrace jsme uvázali naší žábě bryndák a nutili ji polykat mouchy a tu péči, kterou táta věnoval v kůlně s dřívím Spravedlivému Trestu, když ho vyndával ze své bedny a který by měl být odteď daleko strašlivější, než kdy vůbec byl, tak nad tímhle vším jsem přemýšlel a pomáhalo mi to působit žalostně, protože mě všechno to vzpomínání prostupovalo smutkem, až jsem měl sto chutí dát se do pláče.

--14-- Když jsem tak kráčela, dávala jsem si v hlavě dohromady kousky, které doteď tvořily náš život a které už odteď nebudou. Protože všechno se děje tady na zemi, třeba ty zvuky, které tatínek vydával v patře, když cvičil nebo když jsme společně jedli a dávali jsme bryndák kolem krku naší žáby a smáli jsme se tomu, jak polykala mouchy. Nebo to, jak se tatínek staral o Spravedlivou odplatu, když ji vypustil z krabíčky v hangáru v lese. Spravedlivá odplata bude odteď tolik vystrašená jako ještě nikdy. Přemýšlela jsem o tom všem a pomáhalo mi to vzbuzovat lítost, protože jsem si tak urovnávala svůj smutek a měla jsem jakousi chuť se rozplakat.

--14-- Procházel jsem se a postupně si vybavoval, protože tady dole se mi to všechno vybavuje, co doteď utvářelo náš život a co z něj odteď zmizí, třeba hluk, který táta dělal nahoře, když cvičil, nebo když jsme všichni společně jedli a žábě se jen tak, když jsme jí dávali mouchy, přivazoval bryndák, a pečlivost, se kterou táta přistupoval v dřevěné kůlně ke Spravedlivému Trestu, když ho vytahoval z bedny, a který byl od nynějška útrpnější než kdykoli předtím. Přemýšlel jsem nad tím vším a vzbuzovalo to ve mně lítost. Úplně mě to v tom zármutku vykolejilo. Měl jsem chuť brečet.

--14-- Při tom, jak jsem šel, jsem se propamátkoval zbytky toho, co až do teď tvořilo náš život a co už zřejmě neexistuje, protože všechno na tomto světě pomíjí. Jako třeba zvuk, který tatínek v poschodí dělal, když cvičil, nebo to, jak jsme všichni dohromady jedli a my jsme připevnili bryndák naší žábě, abychom ho rozesmáli a aby tak spolykal pár much, anebo péče, kterou tatínek věnoval v dřevěné loděnici Spravedlivé Odplatě, když ji vyndával ze své lahve. Pro příště by byla vyřazená z provozu ještě více, tak jak ještě nikdy nebyla. Přemýšlel jsem nad tím vším a to mi pomáhalo vzbudit soucit, neboť mě to směřovalo zcela napříč mým smutkem. Měl jsem jakoby chuť se rozbrečet.

--14-- Šel jsem připamatovávav si po kousíčkách, co všechno až do teď tvořilo náš život a co už ho tvořit nikdy nebude, protože už je to všechno pryč, třeba hluk, který dělal taťka v patře, když cvičil,

nebo když jsme u jídla zavazovali žábě bryndák a pak ji z legrace cpali mouchami, nebo jak tatka v kůlně na dřevo opatrně vyndával z krabice Spravedlivý trest, který bude od nynějška zapomenutější, než kdy byl, přemýšlel jsem o tom všem a pomáhalo mi to ve vzbuzování lítosti, protože mě to tak rozesmuthovalo, až jsem měl skoro chuť brečet.

--14-- Za chůze jsem přerývaně pomněl na to, co až do teď tvořilo náš život a co už ho tvořit nebude, protože je to všechno pryč, třeba na ten zvuk, co dělal táta při cvičení nahoře v patře, nebo na to, když jsme všichni společně jedli a uvázali jsme z legrace naší žábě bryndáček a nechávali jsme jí polykat mouchy a na tu péči, kterou táta věnoval Spravedlivému Trestu v kůlně na dříví, když ho vyndával z krabice, ten z toho teď bude zmatenej, jak nikdy; přemýšlel jsem o tom všem a pomáhalo mi to, abych vzbuzoval lítost, protože mě to úplně ponořilo do smutku a vypadalo to, že se rozbrečím.

--14-- Za chůze jsem se útržkovitě snažil zarozpomínat, z čeho až doteď sestával náš život, který už nebude nikdy takový, protože všechno prochází tudy, třeba rámus, který dělal tatínek v prvním patře, když cvičil, nebo když jsme všichni společně jedli a nandali jsme naší žábě bryndák, jen tak pro legraci, a dávali jsme jí polykat mouchy, a péče, kterou tatínek věnoval Spravedlivému trestu v dřevníku přitom, když ho vyndával z krabice, a který by už nadále nebyl používán, což se ještě nikdy nestalo, o tom všem jsem přemýšlel a vzbuzovalo to ve mně lítost, protože mi to připomínalo všechno smutné a chtělo se mi z toho brečet.

--14-- Za chůze jsem si vyvzpomínal útržky z toho, jaký byl náš život až do té doby, a že už takový nikdy nebude, protože všechno je pryč, například hluk, který vycházel z otcova pokoje v patře, když cvičil, to, jak jsme jedli všichni společně, jak jsme dávali naší žábě bryndák a krmili jsme ji mouchami, jak otec pečoval o *Jistý trest* ve dřevěné kůlně, vytažujíc ho z krabice a jenž bude od teď ještě víc mimo provoz, přemýšlel jsem o tom všem a pomáhalo mi to vzbudit v sobě lítost, přenést se přes to všechno ve smutku, protože jsem měl chuť se rozplakat.

--14-- Za pochodu jsem po kouskách vyvzpomínal, jaký byl až doteď celý náš život, a že už to tak nebude, protože je všechno pryč, například zvuky, které se ozývaly z prvního patra, když táta cvičil, nebo jak jsme společně jedli, nebo jak jsme naší žábě přivazovali ze srandy bryndák a nutili ji polykat mouchy, nebo jak táta obstarával Spravedlivý trest v dřevěné stodole, když ho vyndával z krabice, a který už nikdy víc nebude v pořádku, to všechno se mi honilo hlavou a vyvolalo to ve mě lítost, protože mě to uvrhlo do takového smutku, že se mi slzy draly do očí.

--15-- „Vzpomínkovat,“ je to hezké slovo, nevím, jestli existuje, znamená to prostě „mít vzpomínky.“

--15-- „Vybavovat si“, to je pěkný slovo. Nevím, jestli to opravdu existuje, znamená to „vzpomínat“.

--15-- Je to hezký slovo, pomnit, nevím, jestli to existuje, ale znamená to mít vzpomínky.

--15-- Je to pěkné sousloví, přicházet na mysl, nevím, jestli se to tak říká, znamená to vzpomínat si.

--15-- Je to takové pěkné slovo, propamátkovat, nevím, jestli existuje, ale znamená to mít vzpomínky.

--15-- Připamatovávat je hezké slovo, nevím ani, jestli existuje, ale znamená to mít vzpomínky.

--15-- To je ale hezké slovo, zarozpomínat, ani nevím, jestli existuje, znamená to myslet na vzpomínky.

--15-- To je pěkné slovo vyvzpomínat, nevím, jestli to existuje, znamená to mít vzpomínky.

--15-- Vyzpomínat je krásné slovo, ani nevím, jestli existuje, ale znamená to mít vzpomínky.

--16-- A teď prosím o pozornost, protože to, co bude následovat, bude dost náročné.

--16-- Teď bych ale požádal o pozornost, protože to, co bude následovat, bude o hubu.

--16-- Teď bych čtenáře poprosila, aby byl velmi pozorný, protože to, co bude následovat, je hustý.

--16-- Teď bych požádal o zvýšenou pozornost, protože to, co bude následovat, nebude procházka růžovým sadem.

--16-- Teď bych prosil, abychom byli pozorní, protože to, co bude následovat, bude obtížné.

--16-- Teď bych prosil, abyste byli pěkně pozorní, protože půjde o delikátní věc.

--16-- Teď bych vás požádal o trochu pozornosti, protože to, co bude následovat, je hustý.

--16-- Teď bych vás požádal, abyste se pořádně soustředili, protože to, co bude následovat, bude maso.

--16-- Teďka si žádám, abyste byli opravdu pozorní, protože to, co bude následovat, je celkem nářez.

--17-- Inspektor dorazil s hrnkou kávy a můžu myslím říct, že podle toho, jak se tvářil, jsem rozhodně stál za tu námahu.

--17-- Inspektor ke mně přistoupil s šálkou kávy a myslím, že můžu podle jeho pohledů říct, že mě měl za někoho, koho stojí za to vidět.

--17-- Inspektor s kávou se ke mně přiblížil a myslím, že dle jeho výrazu mohu říci, že zjistil, že jsem někdo, kdo sotva stojí o pravdu.

--17-- Inspektor se ke mně přiblížil i s kávami a myslím, vzhledem k jeho výrazu, že přišel na to, že jsem někdo, koho stojí za to poznat na vlastní kůži.

--17-- Inspektor se ke mně přiblížil s kafem a podle toho jak se tvářil, to vypadalo, jako bych byl někdo, kdo si zaslouží žít.

--17-- Inspektor se ke mně přiblížil s kávami v rukou a troufám si říct, že si asi myslel, že jsem někdo, kdo si zaslouží žít.

--17-- Inspektor se ke mně přiblížil s kávou v ruce a podle toho, jak se tvářil, si myslím, že ve mně viděl někoho, kdo má nějakou cenu.

--17-- Strážník se ke mně přistoupil s hrnkou s kávou a myslím, že můžu podle výrazu jeho tváře říct, že si myslel, že jsem někdo, kdo stojí za tu námahu, aby žil.

--17-- Vyšetřovatel se ke mně přiblížil s kávou, podle toho, jak se tvářil, si troufám říct, že mě považoval za někoho, kdo si zaslouží být živou bytostí.

--18-- Dlouho zvažoval, co říct, rty se mu pohybovaly, ale slova z nich nevycházely.

--18-- Mnohokrát váhal, než něco vyslovil – jeho rty se hýbaly, ale slova z nich nevycházela.

--18-- Před každou větou váhal, rty se mu pohnuly, ale z úst nevyšlo jediné slovo.

--18-- Před spoustou vět zaváhal, jeho rty se sice pohnuly, ale slova z nich nevyšla. Nakonec prohodil:

--18-- Rozpakoval se nad několika větami, jeho ústa se hýbala, ale žádný zvuk z nich nevycházel.

--18-- Trochu zaváhal než řekl několik vět, jeho rty se pohnuly, ale slova nevyšla. Nakonec se zeptal:

--18-- U mnoha vět se zarazil, jeho ústa se pohybovala, ale slova z nich nevycházela.

--18-- Váhal, než něco vyslovil, jeho rty se pohybovaly, ale žádná slova z jeho pusy nevycházely.

--18-- Zvažoval mnoho vět, rty se mu hýbaly, ale nevycházely z něj žádná slova. Nakonec řekl:

--19-- „Proč o sobě pořád mluvíš, jako kdybys byla kluk?”

--19-- „Proč o sobě furt mluvíš, jakobys byla kluk?”

--19-- Nakonec řekl:

--19-- Nakonec řekl:

--19-- Nakonec řekl: - Proč o sobě pořád mluvíš, jako bys byla chlapec?

--19-- Nakonec řekl: "Proč o sobě mluvíš jako o chlapci?”

--19-- Nakonec řekl: „Proč o sobě pořád mluvíš jako o chlapci?”

--19-- Nakonec říká:

--19-- Proč o sobě vždy mluvíš jako bys byla kluk?

--20-- — Proč o sobě pořád mluvíš, jako bys byla kluk?

--20-- „Proč o sobě pořád mluvíš, jako bys byla kluk?”

--20-- A co ten marseillský přízvuk? Nejde mi do hlavy, kdes k němu přišla...

--20-- A kdes mohla chytnout ten marseilleský přízvuk...

--20-- A ten marseilleský přízvuk, říkám si, kde jsi k němu přišla...

--20-- A ten marseillskej přízvuk, sám si říkám, kdes ho mohla pochytit...

--20-- A ten marseillský přízvuk, říkám si, kdes ho mohla chytit...

--20-- A ten marseillský přízvuk, zajímalo by mě, kde jsi ho mohla sebrat...

--20-- Proč o sobě neustále mluvíš, jako bys byla chlapec?

--21-- A ten marseilleskej přízvuk, to se divím, kde jsi to pochytila.

--21-- A ten marseillský přízvuk, říkám si, kde jsi to mohla pochytit...

--21-- A ten marseillský přízvuk, zajímalo by mě, kde jsi to mohla pochytit... Ty tedy nevíš, že jsi děvče?

--21-- Copak nevíš, že jsi dívka?

--21-- Copak to nevíš, že seš holka?

--21-- Copak ty nevíš, že jsi holka ?

--21-- Takže ty nevíš, že jsi děvče?

--21-- Ty tedy nevíš, že jsi děvče?

--21-- Ty tedy nevíš, že jsi mladá dívka?

--22-- A dokonce bych řekl... (rty poodhalily všechny jeho zuby, připomnělo mi to slunce, které se u nás dere skrz mraky) a dokonce bych řekl velmi, *velmi* pěkná dívka.

--22-- A dokonce bych řekl... (jeho rty odhalili všechny jeho zuby a mně to připomnělo slunce na našem statku, když jeho světlo prostoupí skulinou mezi mraky) a dokonce bych řekl velice, *velice*, pěkná holka.“

--22-- A dokonce bych řekl...” (Jeho rty odhalily všechny zuby a to mi připomnělo slunce, když si u nás razí cestičku mezi dvěma mraky.) “A dokonce bych řekl *moc moc* pěkná holka.”

--22-- A dokonce bych se odvážil říct... (jeho rty odhalily všechny zuby, což mi připomnělo pohled u nás na statku na slunce razící si cestu mezi dvěma mraky). Dokonce bych i řekl, že velmi, *velmi* hezká dívka.

--22-- A dokonce, řekl bych... (ukázal všechny zuby, což mi připomnělo slunce, když si prorazí cestu mezi dvěma mraky nad naší farmou) řekl bych, že velmi *velmi* hezké děvče.“

--22-- A dokonce, řekl bych... (jeho rty odhalily všechny jeho zuby, což mi připomnělo slunce, když si klestí cestičku mezi mraky nad naším statkem) dokonce bych řekl, že jsi velmi, *velmi* pěkné děvče.

--22-- A řekl bych dokonce ... (jeho rty odkryly všechny jeho zuby, což mi připomnělo, jak si slunce u nás na statku proráží malou skulinku mezi dvěma mraky) a řekl bych dokonce *moc moc* pěkné děvče.“

--22-- Tak ty teda nevíš, že jseš holka? A dokonce bych řekl... (jeho rty odhalily všechny jeho zuby, což mi připadalo, jako když si u nás slunce razí cestičku mezi dvěma mrakama) a dokonce bych řekl velice, *VELICE* hezká holka.“

--22-- Ty tedy nevíš, že jsi dívka?

--23-- A dokonce bych řekl... (bylo mu přitom vidět všechny zuby, což mi připomnělo slunce, které si razí úzkou cestu mezi dvěma mraky nad naším statkem) a dokonce bych řekl *moc moc* hezká dívka. Myslím, že druhé *moc* řekl v kurzívě.

--23-- Na moutě přísahám, že to druhé *velice* pronesl kurzívou.

--23-- Přísahám, že to druhé „velmi“ znělo jako by bylo napsané kurzívou.

--23-- Přísahám, že to druhé *moc* řekl kurzívou.

--23-- Přísahám, že to druhé velmi bylo rozhodně dvojsmyslné.

--23-- Přísahám, že to druhé *velmi* řekl v kurzívě.

--23-- Přísahám, že to druhý *VELICE* vyslovil s velkejma písmenama.

--23-- Přísahám, že to druhý *velmi* řekl fakt kurzívou.

--23--Přísahám, že to druhé *moc* řekl v kurzívě.

--24-- — Jestlipak pan farář, který mě uhodil, má taky pod sukni výtoky?

--24-- “Má taky ten pan farář, co mě praštil, pod svými šaty otoky?”

--24-- „Jestlipak má taky pan farář, ten co mě praštil, pod svým rouchem opuchliny?”

--24-- „Jestlipak pan farář, kterej mě uhodil, má taky pod svýma šatama otoky?”

--24-- Jestlipak má pan kněz, který mě udeřil, pod sutanou taky otok?

--24-- Jestlipak má velebný pán, který mě udeřil, také otoky pod sutanou?

--24-- Má pan kněz, co mě uhodil, také pod svou klerikou naběhliny?

--24-- Zdali měl pan kněz, který mě uhodil, také pod šaty otok?

--24--- Zdalipak má pan farář, který mě udeřil, pod svými šaty taky podlitiny?

--25-- Jednou se mi přihodila opravdová katastrofa. Myslím, že jsem tehda přišel o koule.

--25-- Jednou se mi přihodila úplná katastrofa, myslím, že jsem tehdy přišel o koule.

--25-- Jednou se mi přihodilo opravdové nadělení, myslel jsem, že jsem přišel o kulky.

--25-- Jednou se mi stala opravdová pohroma, myslím, že jsem přišel o svoje kulky.

--25-- Jednou se mi stala strašná věc, myslím, že jsem přišel o koule.

--25-- Jednou se mi stalo hrozné neštěstí, myslím, že jsem přišla o kulky.

--25-- Kdysi dávno se mi stalo hotové neštěstí, myslím, že jsem přišel o koule.

--25-- Mně se jednou stala opravdová pohroma, myslel jsem, že jsem přišel o své koule.

--25-- To bylo jednou, stala se mi opravdová pohroma, myslím, že jsem přišel o koule.

--26-- Během několik dnů to začalo krvácet, potom se to zajizvilo, a pak to znova začalo, zaleží to na měsíci, jo jo, to všechno je kvůli měsíci. A navíc se mi začaly dělat ty naběhliny i na hrudi.

--26-- Během několika dní to začalo krvácet, potom se to zacelovalo a pak to začalo znovu. Záleží na fázi měsíce, ajajaj, všechno je vina měsíce. Začal mi otíkat i hrudník.

--26-- Celé dny mi pořád tekla krev, pak se to vždycky zacelí a pak to znovu začne, prý to je podle měsíce, no nazdar, všechno je to kvůli měsíci a taky mi pak vyskočily otoky na hrudníku.”

--26-- Jednoho dne to začalo krvácet, pak se to zahojilo a potom to začalo zase nanovo. Závisí to na měsíci, zatraceně, za všechno může ten měsíc. Začala mi taky otíkat hrud’.

--26-- Několik dní to krvácelo, a potom tam byla ta jizva, a potom se to zase vrátilo, závisí to na měsíci, přesně tak, za všechno může měsíc, a taky jsem začala mít pravidelné výtoky z prsou.

--26-- Několik dní to krvácelo, pak se to zahojilo a pak to začalo znova, záleží to na fázi měsíce, ajajaj, všechno je to kvůli měsíci, a začal jsem mít otoky taky na prsou. (...)

--26-- Pak to několik dní krvácelo a pak ta jizva, a pak se to opakovalo, podle stádia měsíce, ach jo, za to všechno může měsíc, a taky se mi začaly na těle dělat otoky.

--26-- Po celé dny to krvácí a pak se ta rána zacelí, ale potom se to zas objeví, závisí to na měsíci, no jo, za to všechno může měsíc a taky mi začal opuchat hrudník.“

--26-- V těch dnech to začíná krvácet, pak se to zacelí a pak ještě rozpůlí, záleží to na měsíci, ó la la, všechno je to kvůli měsíci a na hrudi začínám mít taky otoky.

--27-- A protože jsem malá divoká koza, i když opovrhovaná a neúspěšná, protože nikdo se nechce obtěžovat mně kvůli a jen tak být celou svou osobou několik chvil rozvalený na mých zádech. Budou používat stejný slovník jako šlapky, vybírat pro něj vhodnou příležitost, i přesto, že jsem podle učení církve stále synem svého otce a bratrem bratra.

--27-- A jelikož jsem malá plachá koza, opovrhovaná a nepodařená k tomu, protože se pro mé štěstí nechtějí obtěžovat strávit delší dobu na mém hřbetě celou svou osobou, budou se na mě vztahovat slova jako na děvku a já je budu potvrzovat, přestože dle náboženství zůstávám synem mého otce a bratrem mého bratra .

--27-- A když už teda jsem malá divoká koza, třeba opovrhovaná ba dokonce opomíjená, protože si nikdo nechce dát tu námahu a učinit mě šťastnou na pár chvil a spočinout vahou svého těla na mých zádech, začnu skloňovat slova podle vzoru děvka a dávat je do patřičné shody, třebaže jsem nadále synem svého otce a bratrem svého bratra, jak to církev káže.

--27-- A protože jsem divoká kozička, zatracená a dokonce ztroskotaná, protože si nikdo nechce dát tu námahu obveselit mě a chvilku pobýt natažený na mých zádech celou svou vahou, budu slova od nynějška ohýbat podle toho čubčího rodu, i když jsem podle víry stále syn svého otce a bratr svého bratra.

--27-- A protože jsem malá divoká koza, dokonce opovrhovaná, dokonce zkrachovalá, protože se kvůli mému potěšení nikomu nechce vrhnout se na mě zezadu celým svým tělem, budu u slov používat rod pro děvky a podle toho budu dělat shodu, i když pro svého otce budu pořád synem a pro svého bratra bratrem, podle vyznání.

--27-- A protože jsem malá divoká koza, třeba i opovrhovaná, třeba i k ničemu – jelikož nikomu nestojím za tu námahu, aby pro moje blaho zůstal chvilku celým svým tělem natažený na mých zádech – budu používat pro slova kurevský rod a podle toho bude mezi nimi i shoda, i když podle víry zůstávám synem svého otce a bratrem svého bratra.

--27-- A protože jsem malá divoká kozička, přestože mnou pohrdají a považují mě za ubohou, jelikož si nikdo nedá tu práci mi poskytnout to potěšení několika okamžiků plnou tíhou na zádech, uchýlím se k výrazům kurev a podle toho se následně taky budu chovat, přestože zůstanu pro svého otce synem a pro bratra bratrem, amen.

--27-- A protože jsem mladá splašená koza, opovrhovaná a zmrvená, jelikož se ten, co spočívá na mých zádech, neobtěžuje mě učinit šťastnější , i když podle církve zůstávám pro mého otce synem a bratrem pro mého bratra.

--27-- A protože jsem taková zarputilá malá koza, co je navíc opovrženíhodná a nepodařená, poněvadž si nikdo nedá tu námahu, aby mě udělal šťastnou, tím, že by pobyl pár minut nataženej celou svou vahou na mých zádech, propůjčím svým slovům čubčí rod a budu je taky podle toho skloňovat i když zůstanu synem svému otci a bratrem svému bratru, jak to říká náboženství.

--28-- Chci říct, že budu důsledky svých zármutků a bědování odříkávat mluvíce o sobě tak, jako kdybych byla svatá panna

--28-- Chci říct, že o zbytku svého žalu a nářků budu vyprávět tak, jako bych bývala svatá panna.

--28-- Chci říct, že povyprávím zbytek svých smutků a stesků, jako bych byl pana Maria,

--28-- Chci říct, že zbytek svých smutků a trápení budu vyprávět, jako kdybych byla svatá panna,

--28-- Chci tím říct, že budu pokračovat ve vyprávění svezích zármutků a nářků, jako kdybych byla svatá panna.

--28-- Chci tím říct, že svá zbylá trápení a nářky podám takovým způsobem, jako bych byla svěťice.

--28-- Myslím to tak, že se ke svým smutkům a nářkům přiznám stejně, jako bych byla Panna Maria.

--28-- Tím chci říct, že budu mluvit o svých dalších zármutcích a nářcích tak, jako kdybych byla Panna Marie,

--28-- Tím chci říct, že budu pokračovat ve vyprávění o svých trápeních a nářcích a mluvit o sobě, jako bych byla svatá panna,

--29-- s otoky a občasnými čůrky krve, zabaví mě to trochu v mé sklíčenosti, ale tady se musím zastavit a něco vysvětlit: kůlna, kde píšu, je vlastně takový sklípek.

--29-- s otoky a se stružkami sezónní krve, to zažene moji úzkost, ale tady se musím zastavit a něco vysvětlit o stodole, jinak jí taky říkáme hrobka, kde píšu.

--29-- s naběhlinami a sezónními potoky krve, to rozptýlí moji tíseň. Ale tady se musím odmlčet, abych něco vysvětlil – totiž jak se to má s loděnicí, kde píšu, které se říká také sklep.

--29-- s opuchlinami a sezónními průtoky krve, to zažene mou úzkost, ale teď tu své vyprávění na chvíli přeruším, abych něco vysvětlila: té kůlně, kde tohle sepisuju, se taky říká hrobka.

--29-- S otoky a pravidelnými potůčky krve, to zmírní nudu mé tísně, ale tady musím naznačit krátkou přestávku a něco vysvětlit: kůlnu, ve které píši, nazývanou také hrobka.

--29-- S otoky a sezónními potoky krve. Zažene to moji tíseň, ale tady se musím na chvílku zastavit, abych mohla něco vysvětlit: hangáru, kde píšu, se přezdívá také hrobka.

--29-- s výtoky a příležitostnými potůčky krve, to zažene moji tíseň, ale teď musím udělat malou odbočku, abych něco vysvětlila – a to dřevník, ve kterém píšu, přezdívaný taky hrobka.

--29-- se sezónníma otokama a potůčkama krve; zažene to mou sklíčenost, ale tady musím udělat pauzu a vysvětlit jednu věc: ta kůlna, ve který píšu, to je taky hrobka.

--29-- Ty nafouknutý věci na můj hrudi a pravidelné potoky krve zahání můj trápení. Ale tady se musím zastavit, abych něco vysvětlila: kůlna, ve které píšu, je taky hrobka.

--30-- Četla jsem, že existuje všude ve vesmíru jedna taková věc, a to spojitě nádoby, a že je to fakt pravda.

--30-- Existuje něco, co je všude ve vesmíru, podle toho, co jsem četla a to jsou spojitě nádoby a je to fakt.

--30-- Je tu něco, co existuje ve všem, co jsem četl - spojené nádoby. A je to vážně pravda.

--30-- Na světě je něco, co existuje všude ve vesmíru, jsou to spojené nádoby, aspoň jsem o tom tak četla, tak to musí být pravda.

--30-- Něco existuje v celém vesmíru, podle toho, co jsem četla, to jsou spojené nádoby, a proto je to pravda.

--30-- Podle toho, co jsem četla, existuje cosi, co je všude ve vesmíru. Jsou to spojené nádoby. A opravdu to tak je,

--30-- Podle toho, co jsem četla, existuje něco, co se najde všude ve vesmíru – jsou to spojené nádoby, je to fakt pravda.

--30-- Podle toho, co jsem četla, jsou určité věci, které existují všude ve vesmíru, jsou to spojené nádoby a to je teda fakt.

--30-- Všude ve vesmíru je něco, v čem jsem četla, jsou to spojené nádoby a tak tomu je.

--31-- Stávalo se totiž, že tatínek nešel pro ránu daleko, a můj bratr to slízával a ohýbal se pod ranami jako mladý proutek, jenže pak jsem to byla já, na kom si to bratr vybil, tomu se říká spojené nádoby.

--31-- Poněvadž když měl můj táta těžkou ruku, rozdával rány a bratr schytl jako žito, tak jsem potom zase já dostala od bráchy, to je to, čemu se říká spojené nádoby.

--31-- protože se stávalo, že když měl táta těžkou ruku, tak mlátil bráchu jako žito, no a pak jsem se já stala obětí mého bratra. Tomu se říká spojené nádoby.

--31-- Protože se stávalo, že nás tatínek rád bil a bratr to vždycky schytl jako živý strom a já se pak zase podrobila bratrovi, tomu se říká spojené nádoby.

--31-- Protože se stávalo, že táta měl při výprasku pevnou ruku a mlátil bratra jako žito, a po bratrovi jsem přišla na řadu já a to je to, čemu se říká spojené nádoby.

--31-- Protože se stávalo, že tatínek při svých ranách silou nešetřil a můj bratr jich schytl pěknou řádku, ale byla jsem to já, kdo potom musel bratra snášet, tomu se říká spojené nádoby.

--31-- Protože se stávalo, že taťka míval těžkou ruku a brácha to schytával jak otloukaná pišťalička a pak jsem zase já musela snášet bráchu a to jsou právě ty spojené nádoby.

--31-- Protože tatínkovi se stávalo, že ho na rukou trápila prudká bolest, a brácha to odnášel jako nárazník a já se pak podrobovala bráchovi. To je to, co nazýváme spojenými nádobami.

--31-- Stávalo se totiž, že táta si zchladil na bratrovi žáhu a seřezal ho jak žito, a ten si to pak zase vybral na mě, takhle fungují ty spojené nádoby.

--32-- Můj bratr je o něco málo menší než já, ale nevím, člověk by řekl, že je z nějakého tuhého kaučuku.

--32-- Brácha je o trochu menší než já. Ale nevím. Je skoro, jak by byl celý z tvrdého kaučuku.

--32-- Brácha je o trošičku menší než já, ale já vám nevím, řekla bych, je je snad z tvrdé gumy.

--32-- Bratr je o něco menší než já, ale nevím, je jakoby z oceli.

--32-- Bratr je o něco menší než já, ale nevím, jeden by řekl, že je z tvrdé gumy.

--32-- Bratr je trochu menší než já, ale já nevím, říká se, že je z poctivého těsta.

--32-- Můj brácha je prcek, ještě o trochu menší než já, ale nevím, jeden by řekl, že je pevný jako skála.

--32-- Můj bratr je jenom o kousíček menší než já, ale co já vím, člověk by řekl, že je jak z tvrdé pryže.

--32-- Můj bratr je o malinko menší než já, ale nevím, jak je to možný; jako by byl z tvrzený gummy.

--33-- Když se na mě vrhá, nemůžu dělat nic jiného než vtáhnout hlavu mezi ramena a modlit se, aby čas utíkal co nejrychleji.

--33-- Když do mě pronikne, nezbyvá mi než stáhnout hlavu mezi ramena a modlit se, aby to bylo co nejrychleji za mnou.

--33-- Když je na mě, nezbyvá mi než stáhnout hlavu mezi ramena a modlit se, aby to bylo co nejrychleji za mnou.

--33-- Když po mě skočí, nedá se dělat nic jiného než schovat hlavu mezi ramena a prosit čas, aby běžel co nejrychleji.

--33-- Když se na mě sápe, nedá se nic dělat, jen si schovám hlavu mezi ramena a modlím se k času, aby uběhl co nejrychleji.

--33-- Když se na mě vrhne, nedá se dělat nic jiného než strčit hlavu mezi ramena a modlit se, aby to skončilo co nejrychleji.

--33-- Když se na mě vrhne, nemůžu dělat nic jiného, než stáhnout hlavu mezi ramena a prosit čas, aby uběhl co nejrychleji.

--33-- Když se na mě vrhne, nezbyvá mi než si rukama krýt hlavu a prosit čas, aby utíkal co nejrychleji.

--33-- Když se na mě vrhne, nezbyvá nic jiného než stáhnout hlavu mezi ramena a prosit čas, aby ubíhal co nejrychleji.

--34-- V posledním období své pozemské existence mě už otec skoro nebil – musím dokonce po pravdě říct, že naposledy to bylo už hezky dávno, co mě uhodil. A jestli ne ještě déle.

--34-- Během posledních dnů svého pozemského života, mě můj otec už málokdy namlátit, dokonce musím popravdě říct, že to naposledy udělal už kdysi hodně dávno, ne-li před několika lety.

--34-- Během posledních dnů, co byl otec ještě na světě, si už na mě moc nevybíjel zlost, dokonce musím přiznat, že je to celá věčnost, ne-li víc, co mě naposledy zbil.

--34-- Mě otec v posledních dnech svého pozemského života ani moc nemlátit, vlastně musím přiznat, že naposledy se to stalo už hezky dávno, pokud ne ještě davněji.

--34-- Můj otec mě v poslední době, kdy končil jeho pozemský život, skoro nemlátit, dokonce musím popravdě přiznat, že už je to hodně dávno, ne-li více, co mě naposledy zbil.

--34-- Otec do mě nepronikal o moc víc během svých posledních pozemských dnů. Dokonce musím popravdě přiznat, že naposledy to bylo snad před uherským rokem, jestli ne ještě dřív.

--34-- Otec mě poslední dny svého pozemského života moc nemlátit, musím popravdě přiznat, že je to už pořádně dávno, jestli ne dýl.

--34-- Otec už se do mě skoro nevracel v posledních dnech svého pozemského života, musím dokonce popravdě říct, že naposledy to bylo před pěkně dlouhou dobou.

--34-- Táta mě už nemlátil v posledních dnech svého pozemského žití a musím dokonce popravdě říct, že naposledy to bylo dávno, ne-li hodně dávno.

--UCO@364199--